

Oliver Twist.

Samlingsroman

af
Charles Dickens.

(Fortiæt)

„Dokteren siger, han gør det ikke en Uge endnu,“ fortalte Bumble. Og lige saa snart han er død, maaske Pladsen besættes igen. Na, Madam Corney, — bitte Udgifter, bitte Udgifter det aabner sig!
Madamen hulkede.
„Sig saa bare det ene lille Ord, sødeste Corney!“ bad Bumble og bøjede sig ind over hende. Det lille bitte Ord?
„Ja-a!“ henaandede Madam Corney.
„Og saa et eneste Ord til! Behersk Deres velsignede Føljer et Sekund, saa de kan sige mig, naar det skal være?“
Hun forsøgte to Gange at tale, men Stemmen svigtede. Endelig tog hun Mod til sig, flængede Armen om Bumbles Nakke og sagde, at det kunde blive, saasnart han selv vilde, og at han var saa gruelt sød.
Efter at Tingene var blevet klarer paa denne venskabelige Maade, betragtede Overenskomsten højtideligt med nok en Kop Pebermynte-tevand, hvilstend Dame's sære Sidsbevegelse gjorde uundgaaeligt fornøden. Medens Skoppen blev tæmt, fortalte hun saa Hr. Bumble, at den gamle Kone var død.
„Mogt vel!“ erklærede han og flubrede sig Pebermynte-tevand i sig. „Naar jeg gaar hjem, siger jeg ind til Soverberget og siger ham Brevet om at fænde Kiste til hende i Morgens. Men hvad var det, der havde gjort dig saa forskrækket, min Snut?“
„Måh det var ikke noget videre, sødeste!“ svarede Damen undvigende.
„Men hvorfor vil du nu ikke sige din egen Base det?“
„Jo, — siden naar vi bliver gift, sødeste!“
„Først naar vi bliver gift? Jeg skulle da aldrig tro, at nogen af de mandlige Fattiglemmer havde vovet —?“
„Nej, nej, du sødeste!“ indfald Madammen hastigt.
„For hvis nogen — han vore saa kommenal eller ikke kommenal — havde undersøgt sig til at høre sine Sjine til dit yndige Ansigt, saa svarede jeg for, at det vilde han ikke gøre en Gang til.“
Bumbles Bemærkning kunde nemt have lydt som en just ikke overdreven stor Kompliment til Madamens Tiltrækningskraft. Men saafom han levede med den med en hel Del frigeristegter, opfattede Madamen den som et stærkt Bindebånd om hans Giltson, og erklærede friskt, at han var ikke til at holde ud for Dejligheden.
Dejligheden slog nu igen Skarpt over om Drengene, satte den troligste Hat paa, favnede sin Tilkommende længe og sødt, og begav sig modig ud i de mandlige Fattiglemmets forsamlingsstue og skæbte Lemmerne døgtigt ud, for at overtjære sig om, hvorvidt han kunde røge Pladsen som Inspicenter med fornøden Varselhed. Det viste sig, at der var ikke det mindste i Vejen, og han forlod Fattiggangens let om Hjerteret og med skraalende Fremtids-haab. Disse forhaabninger inspicerede behageligt hans Tanter paa Vejen hen til Ligistselektionens Bode.
Hr. og Madam Soverbergh var i Aftenfjæld, og saafom Noah Claypole nødigt undværgede sig andre Anstregelser end dem, der fravedes til i spise og til at drikke i Kro og Nag, var Borden ikke luftet endnu, sendt det var langt over almindelig Luftetid, Bumble slog gentagne Gange paa Disten med sin Stof, men der var ingen. Da han saa, gennem den lille Kude i Døren ind til Dagligstuen, kunde se at der var Lys inde bag Butikken, tog han sig den Frihed at titte ind og undersøge, hvad der foregik. Det, som foregik, forfærdede ham umaadeligt.
Der var dattet Aftenbord med Smør, Brød, Tøllere, flæst, et Krus Porter og en Kaffe Vin. Noah Claypole sad for Enden af Bordet, Rødestofet slængt hen i et Lenestol, med begge Ben dinglede ud over dens ene Arm, han havde i den ene Haand en aaben Tøllend og i den anden en magtig Pumpe Smørrebrød. Klods op ad ham stod Charlotte og aabnede Plæks, som Noah nedlod sig til at flube i sig med stor Graadighed. En mer end almindelig stærk Rødme i Omegnen af hans Kæfeparti samt en underlig flirrende Blinken af hans venstre Øje syntes ta antyde, at han havde faaet lidt ved meget over Lørlin.
„Hers er en god Ting!“ bemærkede Noah, da han havde fat en dejlig fed en til Lids. „Det er inoas, at man ikke kan blive ved at spise! — Kan du lide Dieters, Charlotte!“
„Ja, ikke saadan videre!“ sagde Charlotte; „jeg kan meget bedre lide at spise og se dig spise dem, søde Noah!“
„Gum, det var søjlerigt!“ fortalte Noah tante fuldt.
„Saa! nu kan jeg ikke mere!“ kom her, Charlotte, og lad mig tyse dig!
„Gvad for noget?“ udrød Hr. Bumble og brasede ind i Stuen. „Arv og sig det en Gang til, du!“
Charlotte gik et Strig fra sig og skulde Ansigtet i sig forklare. Noah skiftede tun for saa lidt Stilling, som han var i for at se det ind i Øjet; ellers blev han fludebende og sjurede paa Ophjemsmanden i drullen Forskattelise.
„Sig det en Gang til, din uforstammede, gemme Flod!“ sagde Bumble. „Hvor tør du komme med den Slags, hvad? Og hvor tør du vove at opmuntre ham, din infame Tante? — Kyses?“ udrød Bumble død foraget. „Høj! høj!“
„Jeg havde stillet ikke i Sinde at gøre det,“ kluttede Noah. „Men hun gaar altid og tuser mig, enten jeg vil eller ej.“
„Na Noah!“ sagde Charlotte bebrejvende.
„Stille!“ streg Bumble strengt. „Ned i Koffenet med dig, Løs! Og saa lukker du Butikken, Noah, og siger ikke et Ord, forstaa du, før din Herre kommer hjem, saa siger du til ham, at Hr. Bumble har været her, og at han i Morgens efter Profot skal sende en Ligkiste til en gammel Kærling, forstaa du, din Vef?“ — „Hø, tykses!“ mumblede Bumble og strakte Hænderne mod Himlen. „Nej, det er forferdeligt, som de lavere Klasse bliver mer og mer usundige og fordærvende i dette tomme Distrikt!“ Og med et grublende og træt Ansigt vred han ud af Ligkiste-Genereens Bode.
Og nu, da han er godt paa Vej hjem, kan vi se os om efter lille Oliver Twist og forhøre, om han endnu ligger i den Skuff, hvor Toby Bræfjern forlod ham.

Svad der handte Oliver Twist.

„Ses der Lænder af Måser!“ „Hadde jeg bare haft en af Jer, saa stulde han komme til at hyle sig hæs!“ Han lagde den saarede Dreng ind over Knaet, som han holdt i, og vendte et Øjeblik Hovedet og saa om efter Forsølgernes. Det var saa mørkt og taaget, at man næsten ingen Ting kunde se. Men høje Raab dirrede gennem Luften, og allebegene fra herte man Gen af Hunde, som var blevet stramt op.

„Staa, din fede Hund!“ streg Sites efter Toby Bræfjern, som havde brugt sine lange Ben flink og var et Stykke forude. „Kom her og hjælp mig med Drengen!“
Toby var ikke gaustil fikter paa, om at var udenfor Stubbidde, og han kunde høre, at Sites var ikke just dar til at spørge med i Øjeblikket. Altsaa standse han, og kom saa nælende et Par Stridb nærmer.
„Nub dig!“ streg Sites igen, og han lagde Drengen ned i en tør Øst og trak Pistololen op af Lommen. „Prober ikke paa at spille Halsøj med mig!“
I det samme kom Larmen nærmer. Da Sites atter saa sig om, kunde han stene, at Forsølgernes var i Færd med at klare over Velet til den Mark, hoopaas han befandt sig, samt at et Par Hunde var nogle Stridb forud for dem.
„Der er ingen Ting at stille op!“ raabte Toby; „Nub Hvalpen og stit af, Bill!“ Og saafom Toby bellere vilde udfærte sig for multigvis at blive stadt af sin Ven end for usejlsbart til blive nappet af Fjenderne, gjorde han kort omring og kille af, al hoad han kunde.
Sites bed Lænderne sammen, saa sig hurtigt om, bredte Slaget, som Oliver havde haft paa, ud over hans tilshnelabende livløse Legeme, løb saa (for at lede Forsølgernes paa Wildspor) hen langs et Gærde, standsede et Øjeblik foran et andet Gærde, der skar det første i en ret Vinkel, svingede Pistololen højt i Luften, satte med et Spring over Gærdet, og forsvandt.
„Se! — se! — se der!“ raabte en sløvende Røst et Stykke borte. „Heltor! Chasfer! kom her!“
Hundene, der lod til at være lige saa lidt opsatte paa Forsølgelsen som deres Herre, lystrede straks. Og tre Maaned, som imidlertid var kommet et Stykke ind paa Mørket, standsede for at lægge Raad op. „Jeg mener — eller rettere sagt: jeg de f a l e r.“ sagde den tykteste af dem, „at vi vender om nu og gaar hjem.“
„Ja, naar Hr. Sites siger det —“ bemærkede en noget mindre, men dog ingenlunde smatret Person. Han var noget bleg og umaadelig høflig, som Følt gerne bliver, naar de er angst. „Det tilkommer ikke mig at sige Hr. Sites imod, — jeg tender heldigvis Situationen!“ Han lød i al Fald ikke til at finde „Sitationen“ tilfældig; thi Lænderne klappede i Munden paa ham.
„Du er bange, Brittles.“ sagde Sites.
„Ikke Spor,“ svarede Brittles.
„Vil du nu bange!“
„Det er ikke sandt, Hr. Sites.“
Den tredje i Selvfølelsen gjorde meget filosofisk Ende paa Striden. „Nu skal jeg sige Dem noget,“ bemærkede han: „vi er bange alle tre. Det er da jeg!“
„Ja, jeg med!“ klud Brittles. „Men der er ingen Mening i at sige End det saadan lige op i Ens aadre Sjine!“
Disse frimodige Indrømmelser formidledte Hr. Sites, som øjeblikkelig belønde, at han var ogsaa noget angst, hvorefter Aretøret i sin Endragtighed gav sig til at bene hjemad, indtil Sites (som var mest fortaandet, og om besuden var belasset med en Høty) androg paa, al nan stulde gøre et fort Holdt. Sammen med de to andre gav han sig saa til at undersøge, hvorfør man pludselig var blevet bange —
Den ene af Mændene var en omværende Redefisker, som havde ligget og sovet i et Udhus, og som man havde vækket, for at han stulde deltage i Forsølgelsen sammen med sine to Kætere. Hr. Sites tjente som baade Kælder og Hushovmester hos den gamle Dame, der ejede W. Naen. Og Brittles endelig fortættede alt det mere underordnede Arbejde i Huset. Han var allerede som Barm kommet i juens Tjeneste, hvis Marsag han endnu betragtedes som n lovende Dreng, samt han var noget over de Tredie.
Disse tre omvandrede nu horebrende ved Samtaler, men holdt sig tilstrækkelig tæt sammen og saa sig angflelig, om hver Gang et Vindrust til Genene til at raste. Al medens fludte de sig hen til et Træ, bag hvilket de havde ad deres Lygte, for at ikke Øjet af den slude angfle Indbrudsstyvne, i hvad Retning de burde flude. De flit at i Lygten og hende derpaa videre, i skærpt Træn. End nu en Stund efter at deres mørke Stikker blev gleet ud i Taagen, saa's Lygtehelt blinke og dans i det fjerne, som om det kunde have været en Udbringning af den flamme og tykke Luft, hvorefter med hurtig blev baaret.
Det blev stolere, alt som det grede ad D. Som en et Kæftig bølge Taagen hen over Jorden. Græsset var aadt, Gangstier og Gærter var luller Mulder. En ufind Hæst fugtige Lænde drev, hult, hønnende dorf forbi. — Oliver lød stadig bevisstløs og uden at røre sig, hvor Sites havde lagt ham.
Morgenen brød frem, Luften blev skarpere, Genstændene traadte tydeligere og tygere ud af Mørket. Det gav Juste. — Oliver herte med og mærkede intet.
Men endelig forfærdede Stilleheden af et sagte Smerens Strig, og idet Oliver udtødte det, vaagnede han. Hans venstre Arm, der var blevet løseligt forbundet med et Lærlæde, hang tung og uadaegelig ned; Båndet var jennemstet af Blod. Han var saa mat og forpint, at han næp kunde rejse sig over Ende. Han saa molbs om efter hjælp, rystede over hele Kroppen, gjorde en Kraftanstrengelse for at komme op. Men saa fant han atter afmagtig tilbage.
En underlig fignende Hjertesagt aabredede ham imidlertid en Stund efter om, ot hvis han blev liggende, saa vøde han. Med stort Vefær tom han op, og prøvede at raa. Det blev rundt for ham, han vingled, som han var drukken. Men han holdt sig alligevel oprejst, og med trælskelstent Hoved trimlede han fremad, han ændte ikke hørhen. Alt imens hvurlede forvirrede og angflende forestillinger gennem hans hoved. Sært syntes han, at han gik sammen med Sites og Toby, snart, at han var ene ned Bill. Han troede at høre højrøstede Raab, Lys flimrede og forsvandt for hans Sjine. Og midt under disse jalvdaagne Drømme havde han dog høje Tiden en dump, linefuld Smerterfønnelse.
Fuldtommet melanist var han dattet frem gennem Karlede og Væbninger i Gærder og var kommet ud paa en Landevej. Der bragte Regnen ham til Bevidsthed. Han saa sig om: lidet borte laa et Hus, som han maatte lunde læse sig hen til. Folkene berinde vilde maatte have Medidenhed med ham. Han opvød sine sidste Kræfter og tog aa lange Stridb, som han kunde. Da han tom nærmer, syntes han, at han maatte have set det Hus før, der var toget ned det, som foretom ham saa betent. Den Høvemur her? var det ikke indenfor den, han sidste Nat var salbet paa Kna og havde tiggat Bill og Toby om Barmhjertigheds? — Det var det selvom gamle Hus, som de havde haft i Sinde at plyndre!
Han blev i den Grad forferdet, at han endog et Øjeblik glemte Smeren fra sit Saar og blot tænkte paa at lygte. Ja, Angte! Han kunde næsten ikke holde sig oprejst, og hvor stulde han besuden have fligget hen? Han hørte mod Gitterporten. Den var ikke lukket, den gik op. Og han valde hen over Gaardspladsen, trøb bekværligt op ad Trappen til den lille Portal, bankede sagte paa Døren. Men saa svigtede Kræfterne ham, og han fant ned ved den nærmeste Pille.
Tilfældigvis sad just i det samme Sites, Brittles og Redefiskeren ned i Koffenet og styrkede sig ovenpaa Natens Rædsler og Strabadser med en Kop Te samt Smørrebrød. Sites havde ellers ikke for Stik at omgaas det lavere Aendte, undtagen med en Slags velovlig Nedlaendhed, som kunde erindre om hans højere sociale Stilling. Men Udskald, Jdebrand og Indbrud gø alle Mennesker lige. Altsaa sad nu Hr. Sites foran Døren med ddt ubstrakte Ben og med venstre Arm lænet paa Bordet. Med højre

højre Haand illustrerede han omstændigt en Beretning angaaende Indbruddet, som hans Tilhørere, især den tilfede overende Kottepige og Stuepige, paahørte i aandelss Spænding.
„Kloften kunde vel være halv tre,“ forklarede han, „da jeg vaagner og vender mig om i Sengen (han vendte sig om paa Stolen og trak Fligen af Dugen ind over sig, ligesom den kunde have været et Sengetæppe). Og saa hører jeg en Støj, — ligeform noget sprængt —“
„Det var mere, som naar man straber med et Søm paa et Rivejern,“ indfald Brittles.
„Saadan var det maatte da du hørte det,“ fejede Sites ham af. „Da jeg hørte det, lød det, som noget blev sprængt — Jeg lafter saa Tæppet til Side (han slog Dugen lidt til Side) sætter mig overende i Sengen og lytter.“
Kottepigens og Stuepigens fagde i Munden paa hinanden, „men“ og rystede deres Stole nærmere sammen.
„Der er nogen,“ forfættede Sites, „som brætter en Dør eller et Vindue op, tænkte jeg. Svad skal du gøre? Vælte den skælls Brittles, ellers bliver han myrdet i sin Seng. De stærer maatte Halven over paa ham fra det ene Dre til det andet, inden han ved af det.“
Alles Blit fæstede sig paa Brittles, der atter fæster sit Blit paa Sites og strirrede paa ham med aaben Mund og i den yderste Rædel.
„Jeg lafter Tæppet helt af mig,“ vødbled Sites, og han stod Dugen langt fra sig og saa vist paa Pigerne, „lister ud af Sengen, trækker i et Par — —“
„Der er Damer til Stede, Hr. Sites!“ mumblede Redefiskeren.
„Trækker i et Par Sto“ forfættede Sites, med et irrettsættende Blit til Redefiskeren og med stærk Eftertryk paa Ordet „Sto“, — „tæger den ladte Pistol, der altid ligger ovenpaa Kurven med Selvtogiet, lister ind til Brittles, saar ham rustet vaagen og siger til ham: „Brittles, siger jeg. Slip nu ikke fortrakket!“
„Ja,“ indrømmede Brittles med sløvende Røst, „det jagde De!“
„Og blev han stit ikke fortrakket?“ spurgte Kottepigens.
„Ikke Spor!“ erklærede Sites, „han var fuldstændig rolig, næsten lige saa rolig som jeg selv — Naa — saa tager vi en Vanddugt, som staar berinde paa Bordet, og famler os ned ad Trappen i raende Raagmærte.“
Han rejste sig og gik et Par Strid fremad med lullende Sjine, for at udtjære sin Veftrødselse med den behørgige Aktion. Men i det samme stopper han, og ligesom det øyige Sefstaf sent han boglænds tilbage paa Stolen. Pigerne gav et Strig fra sig.
„Der var nogen, der bankede!“ sagde han endelig og angfle sig for at lade rolig. „Gaa og lut op, en af Jer!“
Ingen rørte sig.
„Det er underligt, at der kan blive banket paa saa tidligt om Morgenen,“ mumblede han og saa om paa de andre, der var lige saa blege som han selv. „Men luttet af naa der jo, Naa! hører J ikke?“
„Han gaa paa Brittles. Men denne unge Mand var af Naturen meget beseiden, saa formodentlig tænkte han, at Drengene kunde umuligt gæde ham. Derfor saa Sites paa Redefiskeren. Men denne Herre var pludselig salben i Svæn. Og om Pigerne kunde der jo ikke være Tale.
Der blev en lille Pause. „Ja, hvis Brittles hellere vil uffe dy i Vidneres Overberelse,“ sagde Sites, „saa er jeg villig til at være et Vidner!“
„Det er jeg med!“ erklærede Redefiskeren og vaagnede lige saa pludselig, som han var sovet ind.
Paa disse Bilkaar kapitulerede Brittles. Og da man havde faaet Vinduesfladerne op og set, at det var højlig Dag, og havde faaet ikke saa lidt mere Mod ved den Opsættelse, drog man ofsted, med Hundene i Spiden og med Pigerne (der var bange for at være ene) som Bagtrup. Efter Sites' Raad talte de allesammen høit, for at aadbare muligt udefindede Personer udenfor Døren om, at de var naadsstærke. Og i Følge et af samne opfindsomme Herre opbænket, fortrinligt Krigspuds samme man Hundene i Gangen, saa at de gav sig til at gø. Derpaa gred Sites fast om Redefiskerens Arm (for at han ikke stulde titte af, bemærkede Hr. Sites spøgelydt) og gav Kommando om at aabne Gædbøren. Brittles aabød. Og idet man saa Lævede ud over hinandens Studer, der alt hoad forferdeligt man fit Øje paa — stælls lille Oliver Twist, som leg og kraflesløs paataltede deres Barmhjertighed med et maallst Blit.
„Det er en Dreng!“ udrød Hr. Sites og slubbede behjertet Redefiskeren af Vejen og sig selv frem. „Hvad der med dig? — hæ! ... Na! — Brittles! se her! kan du ikke hende...?“
Brittles, som havde faaet gemt bag Døren, udtættede et Genfødens Strig. Sites gred Drengen ved det ene Ben og den ene Arm (heldigvis ikke den saarede) og halede han saa lang han var ind paa Flisegulvet. „Her er han!“ kradde han, umaadelig ophødet, op ad Trappen, „her er en af Tvøene, Fru! en af Tvøene, Fru! den! han, det blev faaret, Fru! Det var mig, der stod ham, Fru! Brittles holdt Væst!“
„J en Lygte!“ tilføjede Brittles forklarende. Han holdt den ene Haand op ved Siden af Munden, for at hans Røst stulde naa saa meget fiktere op ovenpaa.
Tjenestepigerne strøbde op ad Trappen for at melde herRabet, at Sites havde fanget en af Tvøemagtene; og Redefiskeren sjgte at saa talbi Munden til sig selv igen, for at han ikke stulde gaa hen at de, inden han blev hangt. Midt under al den Forvirring og Støj hørtes oppe fra Trappeaffæten en lidt Kvindestemme, der øjeblikkelig stæfede Rø. „Sites!“ kaldte Stemmen.
„Ja, Fru!“ svarede Sites. „De skal ikke være bange, Fruen, jeg tom ikke noget videre til!“ Han gjorde lte saadan egenlig fortvilet Rødbånd, — han mærkede jo hurtigt, at jeg havde Krammel paa ham.“
„Hys!“ sagde den unge Dame. „De forstrækker jo Tante ligesaa meget, som Tvøene gjorde! — Et Stættlen slemt faaret!“
„Ja, han er vødbfont faaret!“ erklærede Sites med ubestridelig Vefbehag.
„Han ser ud, som han stulde til at krepere, Fruen!“ kradte Brittles og holdt igen Haanden op ved Siden af Munden. „Vil De ikke komme med og se ham, Fruen, inden han maatte dø?“
„Hys! strig dog ikke saadan op!“ aubrød den unge Dame ham. „Vent nu roligt et Øjeblik, saa skal jeg spørge Tante!“
Med Trin, der var saa lette og bløde som hende's Stemme, skyndte hun sig bort, og tom lidt efter tilbage med den Vefked, at den saarede stulde forsigtigt bæres op i Sites' Bærelse. Brittles stulde tage Bonjen og ride over og herte Vejlenten og Doktoren.
„Men vil De ikke se ham først, Fruen?“ spurgte Sites, saa stolt, som om Oliver kunde have været en sjælben og pragtfuld flugl, han havde stuldt.
„Ikke for aldrig det!“ svarede den unge Dame. „Det stælls Menneske! Tag nu forsigtigt paa ham, Sites! Ør det for min Skyld!“
Den gamle Tvøer saa op efter hende, da hun gik, med et saa dæmt og beundrende Blit, som om hun kunde have været hans eget Barn. Saa bøjede han sig ned over Oliver, og hjalp med en Aindes Omhu at bære ham op.

Fusbeboerne.

I et gammeldags hyggeligt Bærelse sad to Damer ved et vel besat Profotbord, Sites, i fort Kjøle og med Øjdet om Halsen, variede op. Han stod strunt midtvejs mellem Profotbordet og Arretterbordet, med Hovedet bøjet om lille Smule bag over og til den ene Side, med venstre Ben sat lidt frem, højre Haand sluttet ind paa Brystet, venstre Haand hangende ned og sluttende om en Væfsterballe. Han saa ud som en Mand, der nyder Bevidstheden om sin egen Fortjenstfuldhed og Behøning.
Den ene Dame var noget til Værs, men den høje Ryg paa Gætræsstolen, hoopaas hun sad, var ikke rantere end hun. Hun var klædt hørfert pententlig, lidt gammeldags og dog med smaa klædelige Indrømmelser til Njebilitets Smag. Hænderne holdt hun foldede foran sig paa Bordet, hendes Øjne (paa hvis Glans Aarene tun havde taget ubehydeligt) var fæstede opmærksomt paa den anden Dame, som vel naap havde fuldt sit ftytende Aar. Hun saa saa fin og ærberst ud, denne unge Pige, saa ren og saa stæn, som om hun stit ikke var stabi til at gaa paa Jorden. Og ændes mørkeblaa Øjne og hendes edle Træl røbde en Sjælsfuldhed, som heller ikke syntes at tilhøre dor Verden. Men saa tybende igen det flistende Udbrøt i hendes Ansigt af Mildhed og Munterhed og frem for al hendes glade, ættelige Smil just paa Menneskematurens bedste Egenstæder og Stemminger.
Hun saa op i det samme og mødte den gamle Dames Blit. Saa streg hun med en upøgelydt Mine Haaret op fra Panden og saa paa sin ældre Veninde saa lærligedsfuldt og saa utrustet æltsværdigt, at salige Maender kunde have smilt derved.
Den gamle Dame smilte ogsaa. Men hun var belemt om Hjerteret, og det tom en Døure i hendes Øje. „Har Brittles været en hel Time borte nu?“ spurgte hun idt efter.
„En Time og tolv Minutter!“ erklærede Sites og saa paa sit Soluhøit, som han var i et bredt fort Vaand.
„Ja, han er jo langsom af sig!“ bemærkede Fruen.
„Han har altid været en langsom Dreng, Fru!“ forfættede Sites. Og i Betragtning af, at Brittles nu havde været en langsom Dreng i over tredie Aar, var der jo ingen større Udflugt til, at han nogen Sinde vilde blive hurtigere.
„Det vilde viretellig være høit utillgeveligt af ham, hvis han stindef sig undervejs for at lege med andre Dreng!“ bemærkede den unge Dame og smilte.
Sites overvejede aabenbart i sit stille Sind, hvor vidt det var passende, at han selv tillod sig et lille refestfuldt Smil. Men i det samme rullede en Gig op foran Trappen, og en tolv Herre sprang ud af den, stormede ind ad Døren og tom farende saa hoebfulds ind i Stuen, at han nær havde vækket baade Sites og Profotbordet.
„Rej, nu har jeg dog adbrigt høit Magen!“ raabte den tykke Herre. „Kære Fru Manlie, — midt i Natens Stillehed! — adbrigt i mine Dage har jeg høit Magen!“ Og han tryttede vrigt de to Damer i Gaaenden, med en Stog rem og satte sig, og spurgte, hvordan de befandt sig. „De unde jo gerne være død — rent ud død af Fortrakkel!“ ordfættede han. „Men hvorfør flitde De dog itte Bud? Min Tjener stulde have været der øjeblikkelig, og jeg selv ned, og min Høvhjælper, — hvem vil ikke gerne — under saadanne Forhold? — saa aldeles uventet — og midt i Natens Stillehed!“
Doktoren lod til navnlig at være besippet over, at Indbruddet var kommet uventet og ved Rattetid, — som om de Herre Indbrudsstyve havde for Stik at afgøre deres Forretninger ved Middagsid og at bebude deres Antomst et Par Dage i Forvejen fr. Jøddos-Væen.
„Na og De, Fruen Rosa?“ tilføjede han og vendte sig om mod den unge Dame; „jeg haaber da, at —“
„Jo, jeg har det saamaaned udmarkt,“ afbrød Fruen Rosa ham. „Men der ovenpaa ligger en Stafel, som Lante gerne vilde have, De stulde se til.“
„Ja, det er jo sandt, det er sandt! — Det er Deres Bætt, Sites, hører jeg?“
Sites, som i febrilt Jorighed havde fat Tælopper rundt, rødbende saare stærkt og sagde, at han havde haft den Vre.
„Gvad behager? — Vre?! — Naa — aa, jo — saamaaned. Det er maatte lige saa arefuldt at ramme en Tjov i t Bruggers som sin Modstænder paa tolv Strid's Afstand. Bild Dem ind, at han støb i Luften, saa tan De sig, at De har været oppe at duellere, Sites!“
Det foretom Sites, at der i denne overlegne Maade at tage Sagen paa var et leifærdigt Forsøg paa at foreringe hans Hæder. Og han svarede ærbødigt, at det tilfom itte folk af hans Stand at dømme; men han troede dog nok, at det havde ingen Spas været for Modparten.
„Jh, men det er sandt!“ faldt Doktoren ind. „Hvor har De ham? Vis mig op til ham! Jeg tigger ind igen, naar jeg kommer ned, Fru Manlie. — Se, se, ad det lille Vindu tom han ind! Hm! kunde aldrig have tænkt mig —!“ Stabig snatfende fulgte han med Sites op ad Trappen. Og imens underretter vi Læseren om, at Distrikts-lægen Hr. Vosberne havde sin Httkelse snarere fra et godt Dumer end fra Vefketnet, samt om, at han var en saa god Hjertel og drav, men tillige saa æktrifist gammel Peberjænd, som det andet Sted stul holde haardt at finde i et led sem Gænge større Distrikt.
Dr. Vosberne blev meget længere deroppe, end baade han og Damerne havde tænkt sig. En lang, slud Rasse blev taget ned af Giggan, der blev lidt ringet deroppe fra, Tjenestefolkene piftede op og ned ad Trappen. Der lob til at være noget digtigt paa Færde. Langt om længe tom Doktoren ned. Men i Stedet for straks at seate paa Damerens angflellige Spørgsmaal, saa h'n hle? gaadefuldt ud og luttbde omhyggeligt Træn. — „Ja,“ sagde han endelig og blev staaende med Ryggen mod Døren, som for øderligere at spare Abgangen, „det er jo en meget behagelig Historie, Fru Manlie!“
„Der er da vel ikke Fære paa Færde?“ spurgte den gamle Dame.
„Det stulde ikke have undret mig, om der havde været!“ svarede Doktoren; „men jeg tror for Resten ikke, det r. — Naa jeg spørge Dem, Fru Manlie, har De set den Tjov, eller har De faaet ham befrevet?“
„Nej.“
„Om Forbærlse,“ indfald Sites, „jeg vilde lige tit at bestrive ham for Fruen, men saa tom Doktoren i det samme!“ — Sagen var, at Sites havde itte kunnet betvemme sig til at tilstaa, at det var bare en Dreng, han havde stuldt. Hans Tæpperhed havde indbragt ham saadanne Lovtaler, at han ikke, om det saa stulde have gået hans Liv, kunde have bvet sig for at udfærte Forklaringen endnu nogle Minutter, for at han i dem roligt kunde svelge i sin Bærmælsse som usforfærdet modig Mand.
„Rosa vilde ind at se til Mennesket,“ forklarede Fru Manlie; „men jeg sagde, hun maatte itte.“
„Om!“ mente Doktoren, „der er ellers ikke noget strætsnbjagende ved ham. Vilde De have noget imod at se paa ham, naar jeg er til Stede?“
„Nej — hvis De anser det for nødvendigt?“ (Fortættelse).